

Звитяга

Михайло Старицький

Коли, бува, в борінні за життя,
Зневірений неправдою людською,
Бажаю я й жахаюсь небуття
Під тяжкою смертельною нудьгою, –
Тоді іду помарить край ставка,
Де лагода та сяєво блакиті, –
І на душі хуртовина зника,
І прагнеться спокою в цілім світі...
Самотньо тут: не чуть ні череди.
Ні гомону, ні людського докору...
Ось пасма з верб схилились до води,
Любуючи у глибиню прозору;
А лоно вод, мов дзеркало ясне,
Розкинулось в барвистій, пишній рамі,
І вітерець його не сколихне, –
До верхніх віт він лащиться в нестямі,
Йно ластівка, легурно снуючи,
Черкне й змутнить яскраве скло часами:
Спалахнуть враз там золота ключі
І побіжать вогнистими скалками...
Але ж і тут пригодонька мала –
І шелюги щось хиляться похилі:
Цю весну все геть повідь поняла,
І над звичай далеко мріють хвилі...
Ой лишенько! Ген глибоко в воді
Здебільша все латаття потонуло
І згинуть там квітки його бліді, –
Озвалося у мене серце чуло, –
Білесенькі, із золотим денцем,
Мов чарочки болотяного пана,
Сплітались тут чаруючим вінцем
Та перлами вбиралися щорана...
А ниньки їх бруньки на батогах
Заледве вже й маріють під водою,
І згине цвіт в заклеплених гробках,
Не втішившись небесною красою...
Але проте жадоба й в них буя

Зирнуть на світ, почуть весни дихання,
Й до сонечка аж пнуться... Бачу я
Та пізнаю душею й їх страждання...
І от щодня дивлюсь я в водне скло, –
Що станеться з моїми квітоньками.
Ой світе мій! Перерветься стебло, –
Воно вже скрізь наструнилось нитками.
І я сліпий, болю за сліпих,
За їх палке й нікчемне поривання:
Не бачить вам проміннів золотих,
Як і мені другого існування!
А чудо йде... ромен болотяний
Досяг межі хисткої оболоні –
І сріблом скрізь розсипавсь цвіт рясний
На синьому прозористому лоні,
Мов зіроньки небесні ті, з яких
Зринає нам надія і розвага...
Я затремтів від поривань святих
І вигукнув у захваті: "Звитяга!"